

THE NEW YORK TIMES-BESTSELLER

DE EX

'Een plotgenie.' – O, THE OPRAH MAGAZINE

ALAFAIR
BURKE

XANDER
THRILLER

17 JUNI 2015

Transcriptie van opgenomen ondervraging van Jackson Harris

10.27 uur: start opname

Rechercheur Jimmy Boyle van de New Yorkse politie

Boyle: ‘Meneer Harris, ik heb de recorder aangezet. Even voor alle duidelijkheid, bent u vrijwillig hier op het politiebureau van het First Precinct?’

Harris: ‘Ja.’

Boyle: ‘En bent u uit eigen beweging bereid met mij te praten?’

Harris: ‘Jazeker.’

Boyle: ‘Mooi. Zoals u weet zoeken we mensen die vanochtend bij de waterkant waren. We hebben elkaar al gesproken, maar het zou fijn zijn als we uw verklaring even snel kunnen opnemen omdat we heel veel mensen spreken. Kunt u in uw eigen woorden vertellen wanneer en waarom u daar was?’

Harris: ‘Jazeker. Rond zeven uur. Ik had daar afgesproken met een vrouw die Madeline heet.’

Boyle: ‘Madelines achternaam en telefoonnummer weet u niet?’

Harris: ‘Nee, alleen haar e-mailadres.’

Boyle: ‘U vertelde dat u haar maar één keer had gezien,

zaterdag twee weken geleden bij de Christopher Street Pier. Mooie vrouw, of niet?’

Harris: ‘Jazeker.’

Boyle: ‘Maar u zei dat het meer was dan dat. Ik meen dat u het woord “surrealistisch” gebruikte.’

Harris: ‘Moet dit gedeelte echt?’

Boyle: ‘Hoe meer details, hoe groter de kans dat we haar identiteit kunnen achterhalen. Aangezien ze daar met u had afgesproken, was ze wellicht in de buurt.’

Harris: ‘Oké dan. Ik was aan het hardlopen en toen zag ik die vrouw in een avondjurk, een lichtroze strapless avondjurk. Ze zat op het natte gras. De zon kwam net op. Ze had blote voeten en dronk champagne, zo uit de fles. Ja, het had iets surrealistisch.’

Boyle: ‘En u had het over een mand?’

Harris: ‘Er stond een of ander pakketje naast haar op de grond. Toen ik dichterbij kwam, zag ik dat het een picknickmand was. Ik denk dat ze doorhad dat ik naar haar keek, want toen ik langs rende stak ze haar fles op alsof ze proostte. O, en ze zat te lezen.’

Boyle: ‘En u zei dat het boek u intrigeerde.’

Harris: ‘Tja, ik ben schrijver. Een mooie vrouw in een jurk van de avond ervoor die met een boek in de hand champagne zit te drinken. Wat wil je nog meer?’

Boyle: ‘Maar u hebt haar niet gesproken?’

Harris: ‘Nee, zeg, maar toen vertelde ik een vriendin over deze vrouw.’

Boyle: ‘Charlotte Caperton?’

Harris: ‘Ja. Ik had kunnen weten dat ze er werk van zou maken. Charlotte bemoeit zich graag met mijn leven. Maar goed, ze heeft een website, een soort onlinetijdschrift over de stad, *The Room*.’

Boyle: ‘Die website ken ik. Je kunt jezelf geen New Yorker noemen als je *The Room* niet kent.’

Harris: ‘Voor ik het wist had Charlotte een oproep op haar website geplaatst in de rubriek Gemiste kans.’

Boyle: ‘Moet ik me daarbij zoiets voorstellen als “ik zag je in metrolijn 6”?’

Harris: ‘Of in mijn geval: “Ik was die hijgende jogger van middelbare leeftijd en ik zag je bij de pier.” Alleen liet Charlotte het minder sneu klinken.’

Boyle: ‘En is dat normaal? Plaatst uw vriendin elke keer dat u een mooie vrouw ziet een oproep voor u?’

Harris: ‘In mijn geval is er geen sprake van elke keer. Mijn vrouw... is overleden en er is geen ander geweest. Ik heb een tienerdochter. Ik ben geen versierder, dus Charlotte stond ervan te kijken toen ik haar over deze vrouw vertelde. Dacht dat ik er misschien eindelijk aan toe was, wat dat ook mag betekenen. Maar goed, kennelijk lezen veel mensen die berichtjes op *The Room*, want een paar dagen later reageerde Madeline op de oproep. Het bleek dat ze een van mijn lievelingsboeken zat te lezen. We begonnen elkaar te mailen en gisteravond stelde ze voor elkaar te ontmoeten. Ik voel me schuldig dat ik uw tijd verspil, gezien waar het om gaat.’

Boyle: ‘Ik ben gewoon nieuwsgierig. Ik ben zelf single. Dat hele gedoe met online daten. En zeg nou zelf, dit is...’

Harris: ‘Ongeloofwaardig. Ik weet het.’

Boyle: ‘En u vertelde dat u vanochtend bij de waterkant ook een picknickmand bij u had?’

Harris: ‘Ik snap niet waarom we het daarover moeten hebben. Het is nogal gênant.’

Boyle: ‘Moet u horen, dit gesprek is een klein deel van het onderzoek om vast te stellen wie zich op welk moment waar bevond. Dus als een andere getuige meldt dat die een man met een picknickmand heeft gezien, dan weten we dat dat Jack Harris was. Ga door.’

Harris: ‘Oké dan. Madeline had in haar e-mail gezet: jij zorgt

- voor een picknickmand, ik voor de champagne. Vandaar.'
- Boyle:** 'En leg nog eens uit waarom u bij het voetbalveld had afgesproken. Het lijkt mij logischer om af te spreken bij de Christopher Street Pier, waar u haar die eerste keer op het gras zag zitten. Dat is maar een paar straten verder.'
- Harris:** 'Het voetbalveld was haar idee. In dat boek waar ik het over had, is een scène die zich daar afspeelt. Het is een soort raadsel: we zien elkaar bij hoofdstuk 12.'
- Boyle:** 'Klinkt ingewikkeld. En toen kwam ze niet opdagen?'
- Harris:** 'Ik heb haar niet gezien. Toen ik daar aankwam, liepen er wat mensen, maar niemand leek me te zoeken. Opeens begon het te stortregenen en toen ben ik weggegaan.'
- Boyle:** 'Hebt u haar een e-mail gestuurd om te vragen waar ze was?'
- Harris:** 'Nee, nog niet.'
- Boyle:** 'Ik zou een verklaring willen na zo'n dramatische introductie.'
- Harris:** 'Door de regen leek de realiteit opeens tot me door te dringen. Het sloeg eigenlijk nergens op.'
- Boyle:** 'Wat hebt u met de picknickmand gedaan?'
- Harris:** 'Die heb ik bij de rand van het veld neergezet, met een briefje erin.'
- Boyle:** 'Aha. Waar precies?'
- Harris:** 'Op een bankje bij het pad naar de straat. Dan zou ze het wel vinden, mocht ze later toch nog komen.'
- Boyle:** 'Wat zat er allemaal in die picknickmand?'
- Harris:** 'Tjonge, u wilt echt alles weten. Eh, een paar crois-santjes en wat druiven. En het briefje.'
- Boyle:** 'Hoe kwam u aan papier voor dat briefje?'
- Harris:** 'Ik heb altijd een notitieblokje bij me. Beroepsafwijking.'
- Boyle:** 'Wanneer hoorde u schoten?'
- Harris:** 'Ik kwam er later pas achter dat het schoten waren,

toen ik thuiskwam en het nieuws hoorde. Andere mensen om me heen... We vroegen ons allemaal af wat voor geluiden dat waren. Het klonk als rotjes. Het leek ver weg, dus het was moeilijk te zeggen.'

Boyle: 'Oké, maar waar was u toen u die geluiden hoorde?'

Harris: 'In Charles Street, aan de andere kant van West Side Highway. Het verbaast me dat het geluid zo ver draagt.'

Boyle: 'Geloof het of niet, er bestaan akoestische sensoren die schoten op een afstand van drie kilometer kunnen registreren. Samengevat: de enige reden dat u naar het voetbalveld kwam, was omdat u daar had afgesproken met die Madeline?'

Harris: 'Ja.'

Boyle: 'U kent geen andere mensen die vanochtend bij het voetbalveld geweest zouden zijn?'

Harris: 'Nee, alleen Madeline. Ik kan u haar e-mailadres geven.'

Boyle: 'Oké, dus het is puur toeval dat Malcolm Neeley een van de slachtoffers van de schietpartij was?'

Harris: 'Het spijt me. Wat...'

Boyle: 'Die naam kent u toch wel? Natuurlijk. Malcolm Neeley was een van de drie mensen die vanochtend bij het voetbalveld is neergeschoten, op slechts een paar meter afstand van u en uw picknickmand. Wat hebt u daarop te zeggen, meneer Harris?'

Harris: 'Wacht, dit slaat nergens op.'

Boyle: 'U zei het zelf al: het had iets surrealistisch. Op een bepaald moment gebruikte u zelfs het woord "ongeloofwaardig".'

Harris: 'U... U denkt toch niet dat ik het heb gedaan?'

[Geen antwoord]

Harris: 'Ik moet even nadenken.'

[10.36 uur: opname gestopt]

1

Witte ruis is magisch, net als aluminiumfolie en bluetooth en Nespresso-capsules. Witte ruis laat de geluiden van de stad verdwijnen. Het getoeter, de vuilniswagens, sirenes, alles verdwijnt als ik een app op mijn iPhone start. Als de witte ruis mijn kamer vult, kan ik overal zijn, wat betekent dat ik nergens ben, en dat is de enige manier dat het me lukt om te slapen.

En dan gaat de telefoon.

Op de automatische piloot slaagde ik erin om zonder mijn ogen open te doen op te nemen, want ik wist dat het licht in de kamer zou zijn en dat kon ik nog niet aan. ‘Met Olivia Randall.’

‘Hoi.’

Ik herkende de stem van Einer, onze assistent-onderzoeker. Een zware stem achter me vroeg mompelend hoe laat het was en ik voelde dat er een zware onderarm over mijn heup werd gelegd. Ik draaide me om, zodat ik met mijn gezicht naar het nachtkastje kwam te liggen, weg van de stem in mijn bed. ‘Hoi,’ antwoordde ik.

‘Don denkt dat je vanochtend vrij hebt gepakt in verband met Mindy,’ zei Einer. ‘Hij zegt dat je op je lauweren rust, maar volgens mij is hij jaloers vanwege alle aandacht.’

Ik dwong mezelf mijn ogen open te doen. Op de wekker zag ik dat het 11.17 uur was, wat betekende dat de werkdag

van een normaal mens er ongeveer voor de helft op zat.

Naast de wekker stond een halflege fles grappa. Grappa? De merkwaardige vorm van de fles bracht herinneringen naar boven: een cliënt – die bij mij terecht was gekomen via een vriend van me die ook rechten had gestudeerd en, in tegenstelling tot mij, wél partner bij Preston & Cartwright was geworden – die me een fles gaf die om een of andere onverklaarbare reden de vorm van de Eiffeltoren had, om me te bedanken dat ik ervoor had gezorgd dat een dashboardkastje vol parkeerbonnen pats-boem niet-ontvanke-lijk werd verklaard. Ik had gezegd dat een fooi niet nodig was, maar hij had de hint niet begrepen dat een fooi bele- digend was. Ik had de fles in het keukenkastje gezet. Weer een herinnering: de onderarm die nu over mijn heup ligt en gisteravond in het keukenkastje werd gestoken. ‘Grappa! Ik ben dol op grappa.’

Ik dwong mezelf om me op Einers woorden te concen- tren. Een ochtend vrij vanwege Mindy. O ja, Mindy, het vier- entwintigjarige voormalige kindsterretje dat ik gisteren uit de gevangenis had weten te houden door de cocaïne achter- over te drukken die in haar in beslag genomen Porsche was gevonden toen ze de tienduizend dollar ging ophalen die ze had verdiend met het promoten van een nachtclub in het Meatpacking District.

Mijn honorarium bedroeg meer.

‘Zeg maar tegen Don dat ik geen lauweren heb om op te rusten,’ zei ik, terwijl ik achteroverleunde tegen het gevoerde hoofdeinde van mijn bed. Don is mijn partner. Hij is ook mijn mentor en surrogaatvader of oom of zo. En het belang- rijkste, hij vroeg zich nu waarschijnlijk af waar ik was. Ik hoorde de witte ruis nog, ook al had ik de app afgesloten, en ik pijnigde mijn hersens voor een geloofwaardig verhaal dat ik niet onlangs al had gebruikt. ‘Een cliënt van me van een paar jaar geleden belde me vanochtend vroeg. Zijn zoon

was na een feestje in Brooklyn aangehouden voor rijden onder invloed. Hij dacht dat hij het er inmiddels wel uitgeslapen had, maar hij was nog dronken van de avond ervoor.' De stem naast me mompelde dat hij niet de enige was. 'Het duurde wat langer dan ik dacht om te voorkomen dat hij in staat van beschuldiging werd gesteld.'

'Mooi. Don zal het fijn vinden om te horen dat je niet in de buurt bent. Hij zal het niet toegeven, maar die oude softie maakt zich vreselijke zorgen om je.'

Ik snapte het verband niet tussen die twee zinnen, maar dat is het hele punt als je een leugenaar bent: je ontwikkelt een instinct voor momenten dat je een stap gemist hebt en moet doen alsof. 'Er is geen reden tot bezorgdheid,' zei ik. 'Je belde toch niet om me te controleren, of wel soms?'

'Nee, er is een kind dat telkens belt. Weigert een naam te noemen. Hij of zij dreigt naar kantoor te komen als je niet terugbelt. Bij kinderen is dat in mijn optiek een ernstig dreigement.'

'Goed om te weten dat er iemand met een ijzeren ruggengraat bij ons bij de receptie zit, Einer. Geef het telefoonnummer maar. En zeg tegen Don dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Gewoon een gevalletje van rijden onder invloed.'

Ik deed mijn nachtkastje open en haalde er een pen uit en een van de vele notitieblokjes die ik altijd onder handbereik heb liggen.

Ik had het telefoonnummer al voor de helft op mijn telefoon ingetoetst toen ik merkte dat de hand aan het eind van de onderarm die over mijn heup lag, begon te frunniken. Niet te geloven.

Ik gooide de dekens van me af, rolde uit bed en raapte kleren van de vloer. 'Het is al laat. Het vliegtuig waar je vrouw in zit, landt binnen een uur.'

De telefoon ging maar één keer over.

‘Hallo?’ De stem klonk gretig. Helder, maar zacht. Ik snapte waarom Einer aan het geslacht van de beller had getwijfeld. Geen klein kind, geen vrouw.

‘U spreekt met Olivia Randall. Hebt u naar mijn kantoor gebeld?’

‘Ja. Ik maak me zorgen om mijn vader. Hij neemt zijn telefoon niet op en reageert niet op berichten.’

Geweldig. Hadden we het punt bereikt waarop kinderen advocaten gaan bellen zodra hun overbezorgde ouders niet reageerden? Ik kwam in de verleiding om op te hangen, maar met een beetje pech bleek haar vader een belangrijk persoon te zijn.

‘Je vader is vast gewoon even niet bereikbaar. Oké?’

‘Nee, u snapt het niet. De politie was hier. Ze hebben hem meegenomen. Hij zei dat alles in orde was, maar even later kwam de politie terug.’ Ik dacht weer aan de opmerking van Einer dat Don opgelucht zou zijn te horen dat ik niet in de buurt van kantoor was. ‘De politiecommissaris was er ook bij. Ze klopten op de deur en zeiden dat ik het appartement uit moest.’

‘Hebben ze gezegd waarom?’ vroeg ik, terwijl ik met mijn vrije hand de lakens begon af te halen.

‘Nee, maar ik vroeg of ik werd gearresteerd. Ze zeiden van niet en daarna deden ze overdreven aardig tegen me, noemden me lieverd en zo, vroegen of ze familie konden bellen om te vragen of ik bij hen kon logeren. Op dat moment ben ik opgehouden met vragen stellen en heb ik gezegd dat ik met de debatclub moest gaan oefenen en dat ik vanavond bij mijn tante zou logeren.’

‘Dus je bent nu bij je tante?’ Ik kreeg hoofdpijn van dit gesprek. Ik kreeg overal hoofdpijn van.

‘Nee, ik heb niet eens een tante. Maar ik bedacht dat ik meer zou kunnen doen als ik in mijn eentje was dan wanneer ze me bij een pleeggezin of zo zouden onderbrengen.’

‘Dus je bent bij een pleeggezin?’ Ik gooide het bovenste laken op de vloer van mijn kast.

Het meisje aan de andere kant van de lijn gromde. ‘O mijn god. De politie was hier om met mijn vader te praten. Nu is hij weg. Er zijn agenten in ons appartement die me zo’n beetje het huis uit hebben gezet. Ik weet bijna zeker dat ze mijn vader niet zomaar hebben meegenomen. In dat geval kan ik nergens heen en bestaat de kans dat ik naar een pleeggezin moet. En dus heb ik die tante verzonnen en heb ik u gebeld.’

Ik gokte dat de vader van het meisje waarschijnlijk gearresteerd was en dat ze mijn naam in de euforische tweets van mijn laatste beroemde cliënt, Mindy Monaghan, had zien staan. Ik begon aan mijn gebruikelijke riedeltje om de opdracht af te wimpelen door te zeggen dat ik geen nieuwe cliënten aannam, enzovoorts. Daarop eiste ze dat ik naar het First Precinct zou gaan om haar vader te helpen.

‘Hoe weet je dat hij bij het First Precinct is?’

‘Dat weet ik niet zeker, maar de politieauto’s die voor ons appartementencomplex stonden, hadden op de zijkant een één.’

‘Bingo, het First Precinct dus. Ik kan je een lijst met gewaardeerde collega’s mailen zodat je...’

‘Nee, u móét hem helpen. Dat is wel het minste wat u kunt doen na hoe u hem hebt behandeld.’

‘Wil je zeggen dat ik je vader ken?’ Te veel cliënten denken dat als je ze één keer hebt bijgestaan, je voor de rest van hun leven hun advocaat bent.

‘Mijn naam is Buckley Harris. Mijn vader is Jack Harris.’

Jack Harris. De naam kwam zo hard aan dat ik de grappa van gisteravond achter in mijn keel proefde.

Haar stem verdrong, net als witte ruis, alle andere gedachten – beelden uit het verleden – die mijn bewustzijn pro-

beerden binnen te dringen. ‘Ik hoorde ze over schoten praten, dus ik nam aan dat het over mijn moeder ging. Maar toen zag ik het nieuws online en nu ben ik compleet paranoïde en ik denk dus dat het daar iets mee te maken heeft.’

Na wat er met haar moeder was gebeurd, snapte ik dat het meisje paranoïde was. Maar opnieuw zag ik het verband niet tussen die twee zinnen. Welk nieuws?

‘Ik zal naar het First Precinct gaan om uit te zoeken wat er aan de hand is. Kun je ergens naartoe?’ Het was juni. Had den kinderen dan al zomervakantie? Ik had geen idee.

‘Ik ga naar Charlotte.’

Het was heel lang geleden dat ik die naam voor het laatst had gehoord.

Zodra ik had opgehangen liep ik naar de woonkamer. Mijn aktetas lag op de bank, precies op dezelfde plek waar ik die de vorige avond had laten vallen toen Ryan mijn colbertje uittrok.

Ik haalde mijn laptop eruit, klapte hem open en googelde op ‘gewerschoten New York’. Iemand had vanochtend het vuur geopend bij het Hudson River Park. Het aantal doden en gewonden was onduidelijk. En mijn ex-verloofde, Jack Harris, zat waarschijnlijk op het politiebureau van het First Precinct omdat hij daar wellicht iets mee te maken had.

Toen ik in het politiebureau van het First Precinct naar de balie toe liep, stootte een agent in uniform zijn collega aan, waarna er kort werd gefluisterd. Wie weet herkenden ze me als vrij succesvolle advocaat of van roddels die op het politiebureau rondgingen. (Hoewel ze zeker niet konden zeggen dat ik op mannen in uniform viel, kun je als alleenstaande vrouw niet tien jaar bij het gerechtshof rondlopen zonder dat er ooit iets gebeurt.)

Het kon ook zijn, en dat was aannemelijker, dat ik eruitzag als iemand die niet op een politiebureau thuishoort. Een

beetje agent zou aan mijn maatpak en dure schoenen zien dat ik een openbaar aanklager of advocaat of verslaggever of slachtoffer met geld was, wat hoe dan ook problemen zou opleveren.

Op mijn drieënveertigste wist ik inmiddels dat de meeste mensen zich geïntimideerd voelden door mijn standaard gelaatsuitdrukking als ik nadacht: ingespannen blik, denkrimpels op mijn voorhoofd, op elkaar geperste lippen. Op internet werd het een *resting bitch face* genoemd, zo'n gezicht waar het chagrijn vanaf druipt. Zo'n gezicht had ik inderdaad, maar gelukkig weet ik ook hoe ik dat moet corrigeren. Mijn moeder heeft me altijd voorghouden dat ik een goede eerste indruk moet maken.

'Hallo.' Toen ik de verzamelde agenten mijn mooiste glimlach schonk, voelde ik dat het vochtgehalte in mijn huid nodig op peil gebracht moest worden. Ik vertelde dat ik voor Jack Harris kwam.

Ik hoopte op wezenloze blikken, maar in plaats daarvan vroeg de baliemedewerker of ik de advocaat van Harris was. Ik glimlachte nog steeds.

'Dat ben ik,' zei ik onaangedaan. 'Meneer Harris is een goede bekende van me. Hij is een belangrijk man in New York. Als hij hier is, neem ik aan dat u daar een verklaring voor hebt.'

De politie beweert graag onpartijdig te zijn, heeft de mond vol over rechtvaardigheid, rassengelijkheid, eerlijkheid en evenwichtige beeldvorming, blablabla. Maar de werkelijkheid is dat ze gewend zijn dat slachtoffers en daders arm en machteloos zijn. Als het rechtssysteem te maken krijgt met iemand die rijk en machtig is, is dat een groot probleem. Het kan dan ook geen kwaad om meteen al met al je veren te pronken.

De baliemedewerker liet zich echter niet uit het veld slaan. 'U zegt dat u Jack Harris kent? Tja, eerlijk gezegd dacht ik

hem ook te kennen. Het is vreselijk wat hij heeft doorge-
maakt. Gisteren zou ik de rode loper nog voor hem hebben
uitgelegd, maar nu?’ Hij maakte een afkeurend geluid.

Opnieuw lag ik een stap achter, maar ik wist dat ik van een
omhooggevalen receptionist niets wijzer zou worden.

Hij pakte de handset van de dichtstbijzijnde telefoon.

‘Brigadier, u weet vast wel dat u, vanwege het in New York
geldende recht op een advocaat, Jack Harris direct moet
laten weten dat zijn advocaat er is.’

Hij zwaaide heen en weer met de handset. ‘Wie denkt u
dat ik bel dan? De *ghostbusters*?’

De man die een paar minuten later uit het trappenhuis
kwam, was direct herkenbaar als een multigenerationele
agent. Jong, maar zelfverzekerd. De bleke huid, het rode
haar en de sproeten van een Ier uit de stad. Toen hij zich
voorstelde, werd die eerste indruk bevestigd. Hij heette Jim-
my Boyle.

‘Tjonge, heet u echt zo of is dat een schuilnaam die u bij
een promotie van de politie hebt gekregen?’

‘Honderd procent authentiek. Niet James. Niet Jim. Jimmy
Boyle staat er op mijn geboorteakte.’

Ik zei tegen hem dat ik mijn cliënt moest spreken en hij
vertelde dat hij dat al had gehoord. Ik volgde mijn gevoel en
vroeg of Jack hier was in verband met de schietpartij bij de
Hudson.

Jimmy Boyle knikte. Puur zakelijk. ‘Waarschijnlijk wordt
hij driemaal aangeklaagd.’

Voor moord, veronderstelde ik. Drie aanklachten wegens
moord tegen een man van wie ik me alleen kon voorstel-
len dat hij werd aangehouden als hij per ongeluk zonder te
betalen met een mueslireep een biologische supermarkt uit
liep. Buckley Harris’ grootste angst over haar vaders situatie
bleek al snel te kloppen.

Ik vroeg aan Jimmy Boyle of we het over dezelfde Jack Harris hadden. ‘De Jack Harris die ik ken zou nooit...’

‘Leuk geprobeerd, mevrouw. U krijgt later de details te horen. Maar Harris? In een oogwenk van goedgezak naar slechterik.’